

aug 2014 geschreven voor **Heart4Earth**

Aardse Realiteit...

Ik zoek woorden... woorden van bemoediging... van vertrouwen... van liefde. Maar is het mogelijk om verheffende en verwarmende woorden te vinden in een wereld die op dit moment ineens lijkt te storten? De media tonen ons beelden van een mensheid die zichzelf lijkt te vernietigen. Een onbewuste dualistische leefwereld op drijvende krachten van geweld, macht en onmacht die ongekende proporties lijkt aan te nemen.

En als ik dan toch zomaar enkele woorden van liefde, van bemoediging en van vertrouwen vind, zullen die dan door de barricades van dit - individuele en collectieve - onbewustzijn weten te dringen? Kan de energie van het hart ontvangen worden door degenen die geen uitweg meer zien, die in hun leven geen enkel lichtpuntje lijken te hebben? Kan het doordringen in het bewustzijn van machthebbers die gevangen lijken te zijn in een eeuwenoud patroon van hebzucht, winstbejag en vergelding? Kan de taal van het hart diegenen bereiken die de verbinding met zichzelf en de aarde zijn kwijtgeraakt? Zou het mogelijk zijn?

Hier op mijn veilige woonplek word ik 's ochtends gewekt door het onbezorgde en vrolijke gezang van de vogels, kan ik gaan waar ik wil en kan ik in mijn eentje vrij de natuur in, zonder bang te hoeven zijn. Ik kan zeggen wat ik denk en wat ik voel zonder dat dit levensbedreigende gevolgen heeft voor mij of voor mijn familie. Het is gemakkelijker om liefde te voelen, te zien en te ervaren als je veilig voelt. Als ik daarginds zou wonen, waar het gezang van de vogels overstemd wordt door geweerschoten en waar veiligheid ver te zoeken is, zou ik dan geluk kunnen ervaren? Zou het mogelijk zijn om ook maar iets van liefde en compassie van binnen te voelen als ik het niet in de dagelijkse werkelijkheid om me heen zie?

Ik weet het niet. Ik leef niet in zo'n omgeving, mijn realiteit is anders. 'Jullie Nederlanders leven in een onrealistisch sprookje', zegt iemand voor wie strijdgeweld gewoon geworden is. In zijn ogen is onze manier van denken en leven niet realistisch. Wij, als vrije Nederlanders, ons de afgelopen weken nóg bewuster geworden van de waanzin die oorlog heet, weten dat in sommige delen van de wereld macht en onmacht deel uitmaken van de dagelijkse realiteit. Wel een heel donker 'realistisch sprookje'. De wereld en de mensheid lijken ziek, totaal uit balans en richten zich tegen zichzelf, daarbij veel moois en puurs vernietigend. Zoals bij een auto-immuunaandoening niet meer wetend wat goed of slecht is, afgescheiden van de oorspronkelijke natuurlijke bron van energie die al het levende doorstroomt, voedt, beschermt en veiligheid biedt. Ik denk aan onschuldige kinderen die opgroeien in een onnatuurlijke omgeving, en mensen die niets liever willen dan onbezorgd samenleven en gelukkig zijn. Ik denk ook aan al het mooie dat moeder aarde ons ter beschikking stelt en door ernstig falend 'mismatchmanagement' van de mens vernietigd wordt. Afgescheiden van de Bron... een gevoel van machteloosheid bekruipt me.

Maar zijn wij werkelijk machteloos...? Mijn gedachten gaan terug naar een moment in mijn leven dat mijn innerlijke wereld een 'donker realistisch sprookje' was en ik mij machteloos voelde, uitzichtloos, ten diepste afgescheidenheid ervarend. Juist deze situatie maakte mij echter bewust van een deel in mij dat warm, veilig en onvoorwaardelijk aanvoelde. Op dat moment realiseerde ik mij dat dit o zo vertrouwd en veilig voelende zelfde een tijdlang uit mijn bewustzijn was verdwenen. Mijn donkere nacht werd voor mij een ommekeer in bewustzijn. Het voelde als thuiskomen in licht en liefde. Vanuit dit licht ging ik zien welke ballast aan overtuigingen, twijfels en vooral angsten ik meesjouwde die niets te maken hadden met wie ik in wezen ben en het contact met mijzelf werd langzaam maar zeker hersteld. Het was alsof ik me meer één ging voelen met de essentie van leven nu ik het vanuit een ander perspectief kon ervaren en beleven. Uit mijn hoofd, in mijn hart. Die donkere nacht bleek achteraf een richtingwijzer naar heelwording.

Zou de chaos die we nu in de wereld zien, een richtingwijzer kunnen zijn? Zou het een ommekeer kunnen bewerkstelligen, net zoals ik in mijzelf na jaren van onbewust zijn een ommekeer heb ervaren? Mijn dagelijkse realiteit is sindsdien totaal anders geworden. Een realiteit die ik in mijn onbewuste staat van zijn ongetwijfeld een 'sprookje' genoemd zou hebben, 'te mooi om waar te zijn'. En toch is het er! En mooier dan ik had kunnen dromen.

Als in mijn individuele bewustzijn zo'n verandering kon plaatsvinden, dan moet dat ook mogelijk zijn in een collectief bewustzijn. Ik kan niets doen aan de situatie daarginds in de zin van uiterlijke actie ondernemen. Wat ik wél kan doen is in mijzelf telkens weer te kiezen voor onvoorwaardelijke liefde, en juist niet voor een verlammende angst om wat er allemaal wel niet kan gebeuren. Ik weet dat er velen zijn die zich net als ik bewust zijn geworden van een Realiteit met een hoofdletter. Een staat van Zijn in eenheid, liefde en vrijheid voor elk levend wezen. Als jij ook deze keuze van je hart maakt en je niet langer laat leiden door controle en angst, creëren we samen een krachtige positieve energie die het hele verbindende veld van collectiefbewustzijn beïnvloedt. $1 + 1$ is in dit geval veel meer dan 2, op z'n minst 1000 of meer! De kracht van de onvoorwaardelijke Bron van liefde waar wij allen uit voortgekomen zijn, is de meest krachtige levengevende en helende energie. Ons individuele helingsproces brengt niet alleen in ons zelf een ander bewustzijn tot stand, ook geeft het een oplichtende impuls van een hogere realiteit aan het collectieve bewustzijn. Hoe donker onze lichaamscellen ook zijn geworden door de barricades die wij in ons zelf hebben opgeworpen, het licht van onvoorwaardelijke liefde laat ze weer schitteren in hun oorspronkelijke essentie. Barricades van een op hol geslagen ego zijn niet opgewassen tegen deze alles te boven gaande kracht van liefde die we in ons hebben. De vonk van licht in de mensheid is niet gedoofd, al lijkt het voor je gevoel soms van wel. Het hoeft alleen maar even aangewakkerd te worden. Misschien moet het eerst juist wel heel donker zijn om dit vonkje te kunnen ontdekken. Hoe donker de mensheid en de aarde misschien soms wel lijkt, toch is er een stralende, krachtige kern van licht die zich langzaam maar zeker naar de oppervlakte verspreidt en alles wat niet mee resoneert meeneemt in een hogere staat van zijn. Het zijn niet zomaar mooie woorden, ik heb het in mijn eigen leven ervaren en daarom weet ik. Bewustzijn scheppen we zelf, onze realiteit scheppen we zelf.

Open je hart voor wie je in wezen bent. Dit is een eerste en misschien wel de belangrijkste stap om een werkelijkheid te kunnen creëren waarin vrijheid, geluk en eenheid in een Realiteit van licht en liefde een vanzelfsprekendheid is. Voel liefde voor jezelf, de onvoorwaardelijke liefde die je hebt meegenomen toen je naar deze aarde kwam. Het is ín je, je maakt er deel van uit, je BENT het! Laat dit bewustzijn in je zelf krachtig genoeg worden zodat jouw innerlijke Macht van Liefde je zelf opgeworpen barricades langzamerhand doet verdwijnen.

Laten we onze verantwoordelijkheid nemen, jij en ik zijn nodig om het collectieve bewustzijn naar een hoger plan te tillen! Des te krachtiger en sneller zal de energie van liefde zich kunnen

verspreiden en in de gesloten harten een herinnering wakker maken aan een wezenlijk andere
Realiteit. We zijn werkelijk niet machteloos!

Je zult het zien!

©Tineke Kleine Deters

praktijknatuurlijkbewust.nl